

GØY MED BLACKOUT

Bergenserne i Audrey Horne er plateaktuelle med sitt nye album "Blackout" hvor de nok en gang befester sin posisjon som ett av landets ypperste hardrockband – og ikke minst liveband.

TEKST MARIANNE LAURITZEN | FOTO ARASH TAHERI

AUDREY
HORNE

U ndertegnede møtte frontmann Torkjell "Toschie" Rød backstage på Baracoa i Sandvika før deres siste konsert i 2017. Her fikk jeg en snakkeglad Toschie til å starte med å fortelle litt om det nye albumet "Blackout" og hvordan han vil sammenligne det med deres tidligere utgivelser.

– Vi snakket nettopp om "No Hay Banda"-platen i bilen på vei hit, og da var det en som sa "Da var vi jo et annet band". Og det var vi på mange måter. Da vi gjorde "Youngblood" var det mange som reagerte på at vi gjorde et stilskifte. Da gikk vi mye mer mot klassisk hardrock, og det var veldig bevisst. Bevisst på den måten at vi endret litt på låtskrivingsprosessen. Før "Youngblood" skrev Arve (Isdal, gitar) og jeg låter sammen, og Thomas (Tofthagen, gitar) og jeg skrev låter sammen, hjemme hos en av oss,

på en kontorstol foran en PC hvor vi bygde opp låtene lag for lag. Det hører man tydelig, spesielt på den første platen vår. Det er mer stemninger enn ren groove. Og da blir musikken et resultat av det. Før vi satte igang med "Youngblood" hadde vi bestemt oss for å endre en del ting, for vi begynte rett og slett å bli litt lei. Da fant vi ut at vi skulle ha flatt demokrati i bandet, vi deler nå alt vi tjener likt uansett hvem som har skrevet hva. Vi bestemte oss for å gjøre ting sammen, vi skulle gå tilbake til å ha det kjempegøy med dette. Så da begynte vi rett og slett å dra på øvingslokalet, som man gjør når man er kids, og så begynte vi å spille og skrive låter på den måten. Det er noe helt annet enn å sitte to stykker foran en PC og knote med ting. Spesielt for vokalen, for den gangen var stemninger og harmonier vel så viktig som melodilinjen. Mens når du står bredbeint i et

øvingslokale og spiller rock så blir det automatisk mer energisk. Og det blir musikk som er laget for live-konseptet, kontra den tidligere musikken vår som var veldig plateorientert. Vi spiller inn alt live. Selvfølgelig legger vi på ting, og går inn og fikser ting i etterkant. Men den nye platen vil jeg si er mer av det samme som "Youngblood". Når vi gir ut en ny plate, så finner vi ikke opp hjulet på nytt. Men vi har hele tiden tenkt at vi alltid må fornye oss på en eller annen måte. Og den enkleste måten å fornye seg på for et band som oss, er ved å jobbe med forskjellige folk. For da får du en annen type input. "Youngblood" ble produsert av Magnet, og "Pure Heavy" var det Jørgen Træen som gjorde. Og "Blackout" er det en som heter Kato Adland som har gjort. Så vi har brukt forskjellige folk, som har sin egen input på det, selv om det er energien som bandet tilfører som er det viktigste. I forhold til de to forrige platene så vil jeg vel egentlig plassere "Blackout" midt mellom "Youngblood" og "Pure Heavy" uttrykksmessig. På "Youngblood" jaktet vi bare på live-energien, mens på "Pure Heavy" benyttet vi oss mer av mulighetene et studio har å tilby. Jørgen Træen var mer interessert i å lage lyden av vokalen min, og var ikke så opptatt av uttrykket mitt. På "Pure Heavy" dubbet vi vokalen mye mer. Mens på "Blackout" har vi gått for både live-energien og studiomulighetene. Vi har prøvd å balansere det litt mer. På denne platen har vi låter som er veldig typisk Audrey Horne, for eksempel er åpningssporet "This Is War" i samme gate som "This Ends Here", "Redemption Blues" og "High & Dry" – de låtene hvor alle tenker på Iron Maiden med en gang, hvor det er hestetrav og full pinne. Men så har vi også låter som "Rose Alley" som minner mer om "Out Of The City". Når vi skriver låter så tenker vi hele tiden at vi ikke skal tenke. Vi jobber alltid ut ideer, selv om de kan virke litt *out of character* i starten. "Satellite" er et eksempel på en sånn låt. Da vi skrev den og så hvilken retning den tok, bestemte vi oss for at denne låten ikke var tjent med at vi prøvde å få den til å låte som et live-rockeband. Vi trengte å pøse på med effekter. Det var et langt svar på et kort spørsmål, jeg sa jo at jeg liker å snakke, ha ha.

"Vi har spilt sammen i 15 år, er det ikke litt seint å begynne med varemerkebygging nå?"

– Alle har altså bidratt i låtskrivningen?

– Ja, alle bidrar. Gitaristene og Espen (Lien, bass) gjør kanskje mest av det musikalske, mens Kjetil (Greve, trommer) og jeg har input på arrangementsbiten. I tillegg til at jeg skriver sangmelodier. Et utgangspunkt for en låt kan gjerne være bare et riff. Men det kan også være et vers og et refreng. Og så må jeg lage en sangmelodi

oppå det. De andre har innspill på mine sangmelodier også. Og på "Blackout" har de for første gang blandet seg jævlig mye inn i tekstskrivningen. – *Ja, for egentlig skriver du alle tekster selv?*

– Ja, det har jeg alltid gjort, og de har ikke blandet seg oppi det. Men nå har de blandet seg mer. Det er ikke fordi de synes jeg har blitt dårlig på det, tror jeg, det er vel mer det at det er en modningsprosess. Og nå har de kommet til et sted i lærekurven hvor de plutselig begynner å mene litt mer om det. En del av tekstene har de kommet med konkrete innspill til, i form av hele setninger, mens andre steder reagerer de på ord som låter rart. Der jeg tenker lyrisk tenker de mer lydmessig. Spesielt Thomas reagerer ofte på lyden av ord han ikke liker. Utfordringen er at det også skal gi mening. På den platen her er det både tekster som jeg har en helt konkret mening med, og noen tekster som er der mer av lydmessige årsaker. Noen ganger holder det at det låter fett til musikken. På låten "Blackout" måtte jeg virkelig gi etter innholdsmessig. Vi får ikke litteraturprisen for den teksten der, men det er ikke så viktig nødvendigvis. Av og til er det ord som bare skal passe til musikk.

– *Er du enig i at det blir bedre når de kommer med innspillene sine?*

– Både og. Noen ganger tenker jeg "Hold dere til helvete unna!", fordi det bare blir forstyrrende. Men så har vi også låter hvor jeg har sett i ettertid at de hadde rett. Hvor jeg syntes teksten i seg selv var jævlig god, men jeg hører at de nye endringene kler låten bedre, selv om den opprinnelige teksten ga mer mening. Vi har som sagt et flatt demokrati i bandet, og det er bra på veldig mange måter, men det har også sine ulemper. Man må av og til svelge noen kameler. Alle i bandet har ting på denne platen som de skulle ønske var annerledes. Vi hadde aldri blitt ferdige hvis alle skulle vært helt enige. Da hadde vi holdt på til vi døde av alderdom. Så alle må gi og ta.

BLACKOUT MED BLEKKSPRUT

– *Hvorfor heter plata "Blackout"? Nå har du for så vidt nettopp sagt at det ikke er noen historie bak den låta, he he.*

– Ja, jeg har det, jeg har egentlig skutt meg selv i foten der. Nei, den heter rett og slett det fordi vi har blitt mye mer intuitive som band. Vi stoler mer på en idé, og en magefølelse, enn vi gjorde før. Den første platen vår brukte vi halvannet år på å spille inn, fordi vi spilte inn sykt mye og evaluerte hver minste ting. Mens nå har vi blitt mye flinkere til å gå for magefølelsen. Det samme gjelder da vi diskuterte hva vi skulle gjøre med coveret. Ved siden av musikken jobber jeg billedlig til daglig, så jeg er vant til å forholde meg til det språket. På samme måte som med tekster har jeg en mye mer konkret idé enn de andre, fordi jeg klarer å visualisere i hodet mitt. Mens Arves innspill til coveret var at noe gult kunne passe til musikken. Men hva faen skulle jeg bruke det til? Både Arve og Thomas er veldig vage, og snakker på en måte ut ifra assosiasjoner som ofte er veldig vanskelige å konkretisere – for dem selv. Og da er det jo enda vanskeligere for meg.

Vi snakket lenge om at jeg skulle tegne coveret, sånn som jeg gjorde med "Youngblood". Men i den perioden var jeg veldig opptatt av Storm Thorgerson, som har laget covere for de fleste. Han har laget alle Pink Floyd sine covere for eksempel. Og jobbet med band som Led Zeppelin, Scorpions, Muse, Biffy Clyro og Audioslave. Han brukte ofte flotte bilder, men så var det alltid noe som skurret i bildet. Som for eksempel "Wish You Were Here" med Pink Floyd hvor det er to menn som hilser mens han ene brenner. Eller Scorpions-coveret til "Lovedrive" med det paret som sitter i baksetet på en bil og det er en slags tyggs mellom hånden hans og brystet hennes. Så jeg hadde lyst til å ha et sånt cover, som spilte mer på den ideen der. Et cover som var litt enklere og ikke så komplekst. Arve mente vi burde hatt et symbol, akkurat som Iron Maiden har Eddie, Kvelertak har uglen sin og Motörhead har Snaggletooth. Jeg påpekte "Vi har spilt sammen i 15 år, er det ikke litt seint å begynne med varemerkebygging nå?". Ha ha. Vi er ikke et band med et veldig tydelig image. Vi er et streit hardrockband, det er ikke noe sirkus med oss. Vår greie er å være et best mulig band og kunne underholde live. Det å ha en kjemi med publikum, fremfor å bare fremføre noe for dem. Jeg har veldig lenge spilt i hvit skjorte og slips, det er min måte å bryte med det tradisjonelle hardrock-imaget med skinn og langt hår. Og vi kom frem til at det er det mest konstante, visuelt sett, med Audrey Horne. Så vi begynte å se på Storm Thorgerson sine covere, og Thomas foreslo å ha en kulepenn i lomma på skjorta som det lakk blekk av. En klassisk kontorvits. Jeg syntes ikke det var så veldig gøy, men så begynte jeg å tenke på blekksprut i stedet. Og en blekksprut i lomma er jo fett! Vi snakket med en fotograf som kicket på ideen, men han sa det ble enda mer interessant hvis jeg sto i vann. Så vi lånte en vanntank på Akvariet i Bergen, fikk tak i en blekksprut og tok det bildet. Jeg insisterte på at vi ikke skulle ha loogen vår på denne gangen, fordi den tar så mye oppmerksomhet. På vinyl for i tiden sto det alltid bandnavn og platenavn øverst, sånn at det var lett synlig når du sto og bladde i platene. Så vi gjorde det på den måten for å holde det helt klassisk. Vi snakket en lang stund om hva platen skulle hete, og da kommer det alltid mange tøysete forslag før det kommer noe alvorlig. Så begynte vi å se på låttitlene og kom frem til at "Blackout" passet med coveret, i tillegg til at det er et kult ord. Scorpions har riktignok en klassisk plate som heter "Blackout", men at noen har gjort ting før oss har aldri stoppet oss tidligere. Det handler som sagt ikke om å finne opp hjulet, det handler bare om å kjøre fort nok, he he.

– *Det begynner jo nesten å bli umulig å finne låttitler som ikke noen har brukt før.*

– Ja, ikke sant. Platetitler også for den saks skyld.

– *Du er jo illustratør, og jobber som tatovør, har du designet coveret selv også?*

– Nei, jeg kan bare tegne. Så det er en som heter Asle Birkeland som har gjort selve designet, og Bent Synnevåg har tatt bildene. Jeg har bare bestemt hvordan det skal se ut, og så har de gjennomført det.

Audrey Horne på Baracoa i Sandvika i desember. Anmeldelse av konserten kan du lese på norwayrock.net.

Audrey Horne på Hafenklang i Hamburg i januar.

AUDREY HORNE

GÆMLISER MED OVERFOT

– *“This Is War” er litt av en låt. Den er ekstremt catchy, og nesten radiovennlig, bortsett fra at den er så lang.*

– Ja, den er altfor lang, det var vi klare over. Men vi er ikke et band som må forholde oss til det. Vi er ikke et band som blir spilt mye på radio likevel. Vi blir spilt på nisjeprogrammene, men vi er jo for gamle til å bli spilt på P3 mer eller mindre. Vi lager ting som vi synes er fett. Kommer det på radio er det kult, hvis ikke så gjør ikke det noe. Noen spurte hvorfor i all verden vi slapp den første singel, man får ikke spilt en syv minutter lang låt på norsk radio. Men det var den vi hadde lyst til å slippe først, for vi følte at den representerte live-energien vår. Vi vurderte å lage en lyric-video som er vanlig å slippe i disse dager, men låta har vel tre minutter uten noen ord i seg, så det hadde blitt en kjedelig lyric-video. Så vi laget rett og slett videoen selv. Det var Arve som laget den. En video handler mye om å tilføre en låt energi, så vi plukket en del klipp fra turné. Vi synes selv låta er veldig catchy. Vi debuterte med å spille den live i går, og det var helt idiotisk gøy! Da vi hadde laget demoer av alle låtene sendte vi dem til Kato for at han skulle venne seg til låtene og gjøre seg opp en mening om dem. Arve produserer jo selv, så vi kunne skrudd lyden selv, men vi ønsker å ha en ekstern produsent for å få noen friske ører til å høre på låtene. Vi spurte Kato om det var litt vel mye gitaronani i *“This Is War”*, men han svarte *“Nei, det er for lite!”*. Så den låta ble faktisk lengre på grunn av produsenten, og det er det som er fett med å ha en produsent med på laget. Det er gull verdt for oss med sånne innspill. Jeg er veldig fornøyd med låten selv.

– *Det gikk bare ett år mellom de to forrige platene deres, nå har det plutselig gått over tre år.*

– Vi har stort sett brukt lang tid mellom hver plate. Men da vi gjorde *“Youngblood”* fikk vi en ny vår i bandet, hvor vi bestemte oss for å gjøre ting på en annen måte og gå tilbake til det barnslige ved å lage musikk, skrive sammen og ha det gøy. Hvis du hele tiden gjør ting på samme måte som du alltid har gjort, vil du på et tidspunkt føle at du ikke utvikler deg. Da må du skifte helt innfallsvinkel. Da jeg gikk på Kunstthøgskolen jobbet jeg så mye med tegning at jeg til slutt kom til et punkt hvor jeg følte at jeg ikke kom noe videre. Den ene læreren min foreslo at jeg skulle skifte medium, og begynte å jobbe med fotografi i stedet. Jeg begynte å manipulere bilder, og da fikk jeg totalt overfot. Det

var nok det skjedde med oss etter *“Youngblood”* også. Da vi satt i studio og hørte gjennom masteren sa Thomas *“Faen, nå må vi skrive mer”*. Og det var det som skjedde. Vi fortsatte å skrive, og plutselig hadde vi en ny plate. Men jeg tror det ligger i vår natur at vi trenger litt tid til å jobbe med ting. Vi er intuitive, men vi trenger å kunne kaste masse baller opp i luften og bruke litt tid på å finne ut hvilken ball det egentlig er god sprett i. Jeg synes personlig at *“Youngblood”* er en bedre plate enn *“Pure Heavy”*, uten at jeg helt kan forklare hvorfor. Nå er jo *“Blackout”* helt ny, men jeg føler det samme med den, at den er mer solid på en måte. Selv om *“Pure Heavy”* har masse gøy låter er jeg mer glad i *“Youngblood”*. Jeg tror det har litt å gjøre med at *“Pure Heavy”* ble laget veldig fort, jeg tror vi er bedre hvis vi har litt tid på oss. I tillegg er jo alle opptatt med andre ting. Arve spiller i Enslaved og Thomas er arkitekt og har masse store prosjekter, så vi har perioder hvor det kan gå to måneder uten at vi gjør noe som helst sammen – bortsett fra å drikke øl og spise middag sammen innimellom. Etter *“Youngblood”* tenkte vi *“Nå skal vi bli sånn som Kiss, nå skal vi slippe en plate i året, dette blir jævlige fett!”*, men så skjønte vi fort at det ikke var så realistisk for oss. Og hvis du tenker på de platene Kiss gjorde med ett års mellomrom så er ikke det nødvendigvis de beste Kiss-platene. Det hadde vært annerledes hvis man var en soloartist som bare satt i studio og skrev hele tiden. Sånn som Ryan Adams som bare kaster ut plater, men det funker for ham, han har høy kvalitet på alt han gjør selv om han slipper ut så mange plater. Men som band trenger vi den tiden.

– *Dere spiller ofte flest låter fra “Youngblood” på konserter har jeg lagt merke til.*

– Ja. Det var som sagt en plate hvor vi lette etter live-energien, så de låtene funker bedre synes vi. Man blir litt lei enkelte låter når man spiller mye live, og vi har heldigvis muligheten til å variere settlista litt, i motsetning til store band som DumDum Boys som aldri kan la være å spille *“Splitter Pine”* for eksempel. Vi har ikke sånne hits, så vi kan stort sett sjonglere litt.

SVETT PØNKETE ENERGI

– *Dere har fått rykte på dere for å være et ekstremt bra liveband. Hvordan blir man det?*

– Man blir det av å spille og øve mye. Og vi er voksne menn som har spilt veldig mye. Men jeg tror at det viktigste er å ha det gøy med det du gjør. At det er like gøy uansett hva du gjør, enten

du spiller på store scener med masse folk eller på bittesmå klubber. Jo flere folk, jo mer tilfredsstillende er det for egoet ditt, og det er selvfølgelig kjemppegøy med fete produksjoner, men samtidig så mister du den svette pønkete energien som du får på bittesmå klubber. Når store band av og til gjør noen små hemmelige konserter, så skal jeg love deg at de går derfra med en helt annen følelse enn når de til daglig står på store scener. Det tror jeg er hemmeligheten – å genuint like det du gjør, og ikke minst like å gjøre det sammen med dem som du gjør det sammen med. Som band har vi det jævlige gøy hver gang vi spiller. Alle kan selvfølgelig ha en litt dårlig dag, men det forsvinner stort sett alltid når vi begynner å spille. Jeg spiller med fantastisk gode musikere, som briljerer veldig og er imponerende både å se og høre på, men jeg tror vel så mye at publikum kicker på spilleglede og energi. At man føler at det er et band som har lyst til å være der sammen med deg, og ikke bare får betalt for å være der. Og vi har det gøy fremdeles, selv om vi har gjort det så lenge og så mye. Vi kan krangle noe voldsomt og vi har ganske motstridene meninger innad i bandet titt og ofte, men på det jevne så har vi det bare sinnssykt gøy sammen. Vi er mye sammen på fritiden også. Så man må like dem man er sammen med, selv om man innimellom har lyst til å skyte dem i hodet.

– *Det hjelper vel litt å hoppe ned blant publikum og spille på bord etc, sånt blir det topp stemning av.*

– Ja, absolutt. Det er viktig at vi har det gøy med publikum, og at de har det gøy med oss. Du føler en annen samhörighet på den måten enn hvis du går og ser et band som Rammstein, som ikke snakker til publikum i det hele tatt. Mange store band begrenser seg til å si noen ord mellom låtene, og det er et veldig tydelig skille mellom scenen og publikum. Mens vi prøver mest mulig å ta vekk den grensen. Ikke bare for publikum sin del, det gir faktisk oss også noe. Men det kommer an på hvilket uttrykk man er ute etter. Noen band er veldig teatraske og setter opp et *show*. Vi er litt mer joviale sånn sett. Vi kommer inn og skal lage fest. Og da må jo alle være med på festen. Det kan ikke være noen som står utenfor, med brennevinsflaske og ikke får komme inn, he he.

– *Hva slags inspirasjonskilder har dere? Eller hva slags musikk hører dere på?*

– Veldig forskjellig. Og det tror jeg er med på å prege vår musikk. En anmeldelse av en Audrey

Horne-plate ser alltid ut som et rockeleksikon. Halve anmeldelsen er bare andre bandnavn. Men det er fordi våre referanser er så jævlige tydelige, vi prøver ikke å legge skjul på dem. Men vi er veldig forskjellige når det gjelder hva vi hører på. Thomas er vel den som er mest tro til den klassiske hardrocken, selv om vi alle hører på den. Thomas hører nesten *kun* på gammel musikk, fra Kiss til Beatles til Wings til David Bowie. Jeg hører mye på både country og popmusikk, elektronika, pønk og hardcore. Jeg er kanskje den mest allsidige av oss. Espen er jævlig glad i alt som er dansbart, enten det er Boney M, Bruno Mars, Abba eller Elvis. Kjetil er progrockalibiet vårt. Han er glad i matematikk. Men han er også en sucker for flinkismusikk som Sting og Tears For Fears. Arve aner vi ikke hva hører på. Vi tror egentlig ikke han hører på musikk. Han er jo musiker på fulltid, pluss at han underviser i musikkproduksjon på Noroff, og så har han et studio sammen med Herbrand (*Larsen, ex-Audrey Horne, ex-Enslaved*). Så alt han gjør er musikk, og da er det forståelig at du kanskje ikke har lyst til å høre på musikk når du kommer hjem.

– *Jeg antar at han liker noe ekstremmetall i hvert fall.*

– Ja, det gjør han jo, men du hører på gitararbeidet hans i Enslaved at han ikke er en fyr som er vokst opp med ekstremmetall. Han er en fyr som er vokst opp med Guns N’ Roses, Kiss og Pink Floyd, og det hører du tydelig i gitarspillet hans, det er veldig mye rock’n’roll i det han gjør. Og det er kanskje noe av grunnen til at han blir sett på som en viktig musiker i den sjangeren. Han er nok et friskt pust. Så vi er egentlig inspirert av alt mulig, av det vi synes er god musikk. Tekstmessig blir jeg inspirert av folk som jeg synes skriver jævlige gode tekster, som Steve Earle for eksempel. Jeg har lånt litt av ham ved et par anledninger.

GAMLE OG NYE HØYDEPUNKTER

– *Hva er høydepunktet i karrieren deres så langt? Spellemannprisen i 2005?*

– Ja, den var viktig for oss da. Inntil da hadde vi vært et band som ble omtalt litt i media fordi vi var en slags *“supergruppe”* med folk fra forskjellige ekstremmetallband. Vi ble omtalt som et sideprosjekt. Men da vi fikk Spellemannprisen skjønte folk at vi faktisk holdt på for alvor. Så den var viktig. Å være support for AC/DC på Valle Hovin var også en stor ting. Ikke nødvendigvis fordi det var AC/DC, men fordi det var så svært. Det var gøy

å prøve det, selv om vi var pinlig klare over at det ikke kom 40.000 for å høre oss. Personlig tror jeg høydepunktet for meg var å gjøre *“Youngblood”*-platen. For plutselig så følte jeg at vi ble et ordentlig band. Hvis noen spør meg, når jeg for lengst har gitt meg, om hva jeg drev med, så er det den platen jeg kommer til å slenge i bordet.

– *Selv etter at “Blackout” har kommet?*

– Akkurat nå synes jeg selvfølgelig at *“Blackout”* er det gøyeste. Men det gjør man jo alltid med nye plater. Og det kan godt hende om to år at jeg kommer til å tenke at denne er best, men jeg føler at vi fant vår identitet på *“Youngblood”*. Ikke nødvendigvis sjangermessig, men uttrykksmessig. Plutselig ble alt så jævlige mye gøyere. Men ellers er karrieren vår stappfull av høydepunkter, for vi har gjort så mye gøy. Mange sammenligner musikken vår med Thin Lizzy, og da pleier jeg å si at det er mye Thin Lizzy i valgene våre også. De tok en del valg i sin karriere som var å skyte seg i foten når det gjaldt å bygge karriere. Hvis vi får et valg mellom å gjøre noe som er smart og noe som er gøy her og nå, så har vi en tendens til å gå for det siste, he he. Vi er heldige som får lov til å drive med dette. Vi får gi ut plater, turnere og spille konserter, og folk synes det er jævlige stas.

– *Hva er den beste konsertopplevelsen?*

– Det er vrient å svare på. Valle Hovin var gøy fordi det var så jævlige svært, men vi gjorde en konsert i Essen i Tyskland hvor det var stappfullt av folk og vill stemning. Jeg husker vi gikk av scenen og sa at vi aldri hadde hatt det så gøy før. Og da hadde vi bare én konsert igjen før vi kunne reise hjem. Det var en søndag i Nederland og publikum var skamsteine. Narkotikapolitikken i Nederland påvirker engasjementet til publikum titt og ofte. Og det var så nedtur å dra fra en klubb der det eksploderte til en komagjeng på en søndag. Vi burde dratt hjem dagen før, etter den konserten hvor *alt* stemte. Hellfest 2014 med Kiss og Whitesnake var også jævlige gøy. Det var helt absurd mye folk der.

– *Hva er målet deres fremover?*

– Målet er ganske enkelt at vi må ha det gøy for å gjøre dette. Å ha det gøyest mulig, og oppnå mest mulig med å ha det gøy. Å komme lengst mulig uten at vi føler at vi må gjøre det på en måte som ikke vi synes er så gøy. Vi er såpass voksne at vi alle har andre ting i livet som gir mer mening enn å gå på kompromiss med oss selv for å selge masse plater.

– *Ønsker dere å steppe opp et hakk med denne skiva, eller synes dere det er greit på det nivået dere er?*

– Vi vil opp et hakk, helt klart. For da står du mer fritt til å disponere tiden du bruker til dette. Det er gøy å spille på et smekkefullt sted med 120 mennesker, men det er like gøy å spille for 500 mennesker når det er helt smekkefullt. Jo flere folk man spiller for, jo bedre er det. Ikke misforstå meg, vi synes det er like gøy å spille for 100 som for 1.000, men hvis det kunne være 1.000 hver gang og vi kunne ha det like gøy så vil vi jo det. Vi har ambisjoner om det. Men samtidig er vi et band som er umulig å få med på ting som vi ikke synes er fett selv. Vi har både plateselskap og management som sikkert river seg i håret daglig, fordi vi har sagt nei til en del ting vi har blitt presentert for. Mens de bare tenker karrieremuligheter. Men klart vi vil opp et hakk, selvfølgelig. Jeg tror ingen som driver med musikk sier noe annet, med mindre du er hobbymusiker og ikke vil ha det ansvaret, og bare vil spille når det passer deg.

DAMETRØBBEL

– *Hvorfor har dere egentlig tatt navn etter en Twin Peaks-karakter?*

– Før Audrey Horne spilte jeg i et band som het Sylvia Wane. Det var bare et fiktivt damenavn, jeg husker ikke hvordan vi kom på det. Da vi startet Audrey Horne hadde vi en del navn på blokka. Vi gjorde én jobb under navnet Paradoxs, et skikkelige kjedelig navn, så vi måtte komme opp med et bedre. Thomas og Arve mente Sylvia Wane var kult, at det var fett å ha et damenavn på bandet og kanskje vi også skulle prøve noe sånt. Så var det enten Arve eller Herbrand som holdt på å se på Twin Peaks akkurat i den perioden, og kom på en øving og spurte *“Hva med Audrey Horne?”*. Hun var en karakter som vi følte passet litt til den musikken vi drev med den gang, så da endte vi opp med å hete det. Men det var egentlig fordi jeg spilte i Sylvia Wane at vi jaktet på et damenavn som kunne passe til musikken. Da jeg spilte i Sylvia Wane hadde vi en konsertplakat med en flott dame på, hvor bandet satt i bakgrunnen, og da var det en gang en fyr som var jævlige grinete etter konserten og ville ha pengene tilbake, for hvor faen var hun fine damen som han trodde var en del av bandet? Ha ha. ☞

Anmeldelse av *“Blackout”* finner du lenger bak i blekka.